

Et halvt Aar senere hørte han i Paris, at en svensk Friherre og Væddeløbsrytter gjorde Stormkur til hende, og at man ventede en Forlovelse. Og i de følgende to Aar, mens han gennemrejste Evropa for sine Studiers Skyld, naaede der ham Rygter om andre forestaaende Forbindelser, som heller ikke blev til noget. Han maatte da igen mindes de anstrengt spøgefulde Ord, hun havde skrevet til ham om sin formodede Bestemmelse her i Livet, og tænke paa, hvad de kunde skjule.

Kort Tid efter sin Hjemkomst traf han hende en Dag uforvarende i Ridehuset ved Slottet. Hun var nu bleven 23 Aar og stod i sin fejreste Blomstring. Siden mødtes de her næsten daglig — og efter at de først ved en stiltiende Forstaaelse var kommen overens om at lade Fortiden hvile, fandt hun hurtigt igen den gamle, tillidsfulde Tone overfor ham. De red tilsidst ud sammen og gjorde ret lange Ture i Byens Omegn.

Nogen særlig god Rytterske havde den svenske Væddeløbsbaron ikke formaaet at gøre af hende. Men Ride-dragten og den sorte Jockeyhue klædte hende fortræffeligt.

Det var paa en af disse Udflugter, at han første Gang overraskedes af et Varselbud fra sin Sygdom. Han fik ondt og maatte staa af Hesten for at hvile sig paa en Grøttekant. Det var ude ad Utterslev til. Jytte blev frygtelig opskræmt. Hun red ind i en Gaard for at hente Vand, og bagefter stod hun selv af Hesten og tog sig af ham paa den søsterligste Maade.

Saadan begyndte Kærligheden igen at spinde sine